

Forfatter: Knudsen, Jakob

Titel: Udrag fra MOD

Citation: Knudsen, Jakob: "Martin Luther", i Knudsen, Jakob: *Martin Luther*, 1915, s. 392.
Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-knudsenj09val-shoot-idm139982998947136/facsimile.pdf> (tilgået 06. maj 2024)

Anvendt udgave: Martin Luther

var det allerførste jeg kunde huske af mit Liv, — saa er der nok ikke langt til Enden heller.»

»Men jert Barndomshjem maa jo være her lige ved Slotsbjærget — det mener jeg, I har sagt mig en Gang?«

»Ja —« sagde Doktor Luther og nikkede, »ja, det ligger jo dérhenne — dérøppe, ja — Men lad os lade det være. Der er jo min Broder Jakob, og maaskee Drengene er ogsaa til Stede, saa bliver det noget andet. Og dem seer jeg alle fire i Morgen i Eisleben. — Nej, lad os nu kjøre ligefrem og saa om lidt dreje til venstre.«

»Hvor kommer vi saa hen?«

»Ja — det kjender I ikke. Men saa kommer vi ned til Möllendorf, der, hvor min Fader havde sine to Smeltehytter staaende. Der vil jeg allerhelst hen.«

De kjørte nu op igjennem Byen, og saa atter ned igjennem en Dal.

Undervejs sagde Doktor Luther, idet han tog noget frem af sin Rejse-Kappe: »Her skal I see, Tilio, her har jeg en lille mørkeblaa Kobberslakke-Sten. Den er fra min Faders Slakke-Halde i Möllendorf. Den tog jeg dér for 41 Aar siden. Ja — det skal nok passe. Det var samme Aar, som jeg gik i Kloster, i min aller ulykkeligste Tid, og nu synes man dog, det er skjönt at tænke tilbage paa.«

»Hvorfor har I taget den Sten med her?« spurgte Tilio.

»Jo, for nu vil jeg lægge den tilbage igjen blandt de andre, som den er taget fra.«

»Hvorfor det?«

»Hvorfor? — fordi nu vender jeg selv ret snart tilbage til det, som jeg er kommen af. — Jo, — den skulde ikke blive i Wittenberg — og dens andre Kammerater ligger her i Möllendorf, hm, hm! — Kan I saa holde stille her!«

Tilio hjalp Doktor Luther af Vognen.

»Hestene kan godt staa ene,« sagde Luther. »Saa kan I tage mig under Armen. Det er lige herved.«

De gik hen til to smaa, uregelmæssige Forhøjninger i Jordsmonnet, der for største Delen var græs- eller lynggroede. Foroven var de dog nøgne, det vil sige Dynger af Kobberslakke-Sten. — Doktor Luther gik hen til den ene af dem, tog den lille blaa Sten, han havde med, og lod den falde ned imellem de andre i Dyngen.

Saa saae han sig om: »Ja, her har han gaaet, den Gamle. Ham skylder jeg alting. Der er ikke andet i mig end ham